

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie z zażalenia **W. S.** ,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 18 lutego 2020 r.
wniosku Sądu Rejonowego w P.
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w L. postanowieniem z dnia 6 maja 2019 r., sygn. akt PR Ds. (...), odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie:

1. poświadczenia w dniu 25 października 2018 r. w L. nieprawdy przez ustalonego funkcjonariusza publicznego w osobie Sędziego Sądu Rejonowego w L. w toku postępowania sądowego o sygn. IV K (...) w postanowieniu z dnia 25 października 2018 r., co do okoliczności mających znaczenie prawne dotyczących uzasadnionych wątpliwości co do poczytalności **W. S.** , tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k. – wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.;
2. poświadczenia w dniu 28 grudnia 2018 r. w L. nieprawdy przez ustalonego funkcjonariusza publicznego w osobie Sędziego Sądu Okręgowego w L. w toku postępowania sądowego o sygn. V Kz (...) w postanowieniu z dnia 28 grudnia 2018 r. co do okoliczności mających znaczenie prawne

dotyczących uzasadnionych wątpliwości co do poczytalności W. S. , tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k. – wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Zażalenie na to postanowienie wniósł W. S. .

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2019 r., sygn. akt V Ko (...), Sąd Okręgowy w L. przedstawił ten środek odwoławczy Sądowi Rejonowemu w P. , przy jednoczesnym wyłączeniu od rozpoznania sprawy sędziów Sądu Rejonowego w L. .

Sąd Rejonowy w P. postanowieniem z dnia 23 grudnia 2019 r., sygn. akt II Kp (...), zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie tej sprawy innemu sądowi równorzędnemu, motywując to faktem, iż sprawa będąca przedmiotem postępowania dotyczy sędziego orzekającego w instancji odwoławczej w odniesieniu do wszystkich sądów rejonowych w okręgu Sądu Okręgowego w L. , a więc i do Sądu Rejonowego w P.. Taka sytuacja, zdaniem Sądu wnioskującego, może skutkować pojawieniem się w perspektywie opinii publicznej głosów poddających w wątpliwość do bezstronnego i obiektywnego rozpoznania sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, że kryterium „dobra wymiaru sprawiedliwości”, uzasadniające korzystanie z właściwości delegacyjnej na podstawie art. 37 k.p.k., odnosi się zarówno do realnego zagrożenia obiektywizmu w orzekaniu o odpowiedzialności karnej, jak i do zagrożenia w zakresie sprawnego i szybkiego przeprowadzenia postępowania sądowego, spełniającego konstytucyjną zasadę rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Trzeba mieć przy tym na uwadze, iż odstępianie od właściwości sądu do rozpoznania sprawy stanowi sytuację wyjątkową, uzależnioną od dobra wymiaru sprawiedliwości, i z tego powodu wniosek o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu może odnieść oczekiwany skutek tylko wtedy, gdy jego przesłanki faktyczne są rzeczywiście spełnione.

Na gruncie omawianej sprawy Sąd wnioskujący istnienia takich przesłanek nie wykazał. Potencjalna możliwość pojawienia się wątpliwości co do bezstronnego

i obiektywnego rozpoznania sprawy po stronie opinii publicznej nie uzasadnia przekazania sprawy w trybie art. 37 k.p.k. Zadaniem sądów jest wszakże takie postępowanie przy rozpoznawaniu konkretnych spraw, aby również w opinii publicznej nie pojawiały się wątpliwości, dotyczące ewentualnego ich skazania jakimikolwiek pozaprocesowymi wpływami (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2001 r., IV KO 21/01, OSNKW 2001, z. 7-8, poz. 58). Hipotetyczna obawa przed przyszłymi, niemającymi obiektywnego charakteru, społecznymi osądami, bez wykazania ich rzeczywistych podstaw, nie może prowadzić do uchylania się przez właściwy sąd od rozpoznania sprawy. W utrwalonej linii orzeczniczej podnosi się, że autorytet sądu buduje sprawne, bez zbędnej zwłoki, przeprowadzenie każdego postępowania i wydanie, na podstawie wnikliwej i bezstronnej oceny dowodów, sprawiedliwego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2009 r., III KO 81/09, OSNKW 2010, z. 2, poz. 20).

Na marginesie tylko wskazać należy, że prokurator Prokuratury Rejonowej odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie i to postanowienie ma być przedmiotem kontroli. Przedstawienie zaś przedmiotu rozpoznania przez Sąd wnioskujący zupełnie zbędnie i wręcz niewłaściwie rozszerza go o osobę konkretnego sędziego, próbując spersonalizować ów przedmiot kontroli. Zabieg ten nie może spowodować skuteczności wniosku.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.